



НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545



ВШАНОВАНО ГЕРОЇВ ХОЛОДНОГО ЯРУ, КИЇВЩИНИ І ГАЛИЧНИНИ

До річниці повстання в Лук'янівській в'язниці 9 лютого 1923 р. у Київському міському будинку вчителя відбувся вечір пам'яті героїв Холодного Яру, отаманів Київщини, Січових стрільців та кубанців, які склали свої голови в нерівному бою

Розпочав урочистості Василь Лютий піснею "У Холоднім Яру". Люди слухали її стоячи.

Ведучий вечора Роман Коваль розповів про народну війну проти московської комуні на Холоднорощині на початку 1920-х років. Ілюструючи її, лідер гурту "Тинь Сонця" Сергій Василюк виконав пісню "Народна війна".

Затремтіла в небі чорна хмара, Громом покоїть Холодний Яр. По Україні йде війна народна, Про яку колись співав Кобзар.

У той вечір промовляли директор Науково-дослідного інституту українознавства к. і. н. Богдан Галайко, керівник фракції ВО "Свобода" в Київській Юрій Сиротюк, голова ОУН Богдан Червак, народні депутати України Андрій Ілленко та Юрко Левченко.

Промовляв і двоюрідний онук отамана Загороднього Віктор Загородній, який разом із сином Віктором приїхав із Новомиргородського району Кіровоградської області. Ще у школі, де його називали "бандитом", мріяв, що як виросте, побудує пам'ятник своєму дідові – Ларіону Загородньому. Віктор здійснив свою мрію: між селами Турією і Йосипівкою Новомиргородського району він установив пам'ятний знак отаманові. І в цей день, 9 лютого, вшанування відбулися не тільки в Києві, а й біля цього меморіального знаку – силами Новомиргородської РО ВО "Свобода" та вірян УАПЦ.

Під час повстання в Лук'янівській в'язниці загинули українці різних земель. На пам'ять про хлопців з Галичини Миколу Опоку і Михайла Турка гурт "РоліКарп" заспівав пісню "Ой Карпати, гори сині", а бандурист Святослав Силенко – "Як прощався стрілець зі своєю ріднею".

Під час бою загинув і фастівський отаман Гайовий – Іван Грисюк із с. Дорогинки. Багато

хлопців з цього села брало і бере участь у російсько-українській війні 2014 – 2016 років. Вояки АТО приїхали вшанувати свого отамана. Дорогинську делегацію очолює о. Миколай (Лимар). Разом із Благодійним Київського обласного УАПЦ о. Георгієм (Кушнірюком) вони відслужили молебень за полеглими.

На вечір пам'яті приїхали й козачки із с. Княжичів, де народився "найвірніший козак" отамана Гайового Григорій Олійник, який загинув разом зі своїм отаманом. У Княжичах народилися й сотник Армії УНР Пилип "Косар" Драник – голова повстаньому Київського повіту на початку 1920-х рр., його побратими Трохим Андраш, Платон і Петро Олійники – організатори протибільшовицької боротьби в 1920-х роках. Про їхню боротьбу Історичний клуб "Холодний Яр" готує книжку.

У Лук'янівській в'язниці сміливо зустрів смерть і кубанський козак зі с. Кримської, полковник Армії Української Держави, повстанський отаман Здобудь-Воля. У пам'ять про нього Сергій Василюк виконав пісню "Там, на Кубані".

Не забули ми й отамана Холодного Яру і Чорного лісу Пилипа Хмару. Його пісню привітав кобзар Тарас Силенко ("Проводжала дівчинонька до повстанців козака", сл. і муз. Олексія Бондаренка, літ.-муз. ред. Тараса Силенка).

Кобзар Тарас Компаніченко продекламував вірш Володимира Сосюри "І пішов я тоді до Петлюри", а поет Василь Ковтун прочитав свою поезію:

Холодний Яр,
славний краю,
Хрестами встелена земля,
До духу предків припадаю,
До твого сина Василя.

Тут в кожній хаті гайдамака,
Тут пахне порохом туман,
Тут спочиває Чучупака –
Хоробрих хлопців отаман.

Начитавшись Тараса Шевченка і Юрія Горліса-Горського, в бій за Україну пішли нові борці, серед них і вояк легендарного батальйону "Айдар" Євген Гордничук-"Гриць" із Лозової, тяжко поранений у боях за волю

України. Він щиро дякував Історичному клубові "Холодний Яр" за повернення історичної правди та славних імен борців. Публіка овацією вітала героя.

Сильне враження на присутніх справив уривок із фільму "Вони боролись до загину" – про повстання в Лук'янівській тюрмі. Люди щирими оплесками дякували режисерові Володимирі Бондаренку.

Попросивши присутніх встати, Роман Коваль повільно, під мелодію "Варшав'янки" (в обробці Миколи Леонтовича, у виконанні гурту "Хоря козацька") зачитав прізвиська героїв, які вибрали смерть у бою, – отаманів Холодного Яру і Чорного лісу Ларіона Загороднього, Мефодія Голика-Залізняка, Юрія Дроботковського (Андрія Чорноти), Дениса Гупала, Сергія Захарова, отамана Київщини Гайового (Івана Грисюка), його помічника Михайла Куценка і "найвідданішого козака" Григорія Олійника із с. Княжичів; полковника Армії Української Держави Костя Здобудь-Воля з Кубані, козаків-холоднорощів Олексія Добровольського і Корнія Черкаса, підпільника Івана Ляшенка з Піщаного Броду, хлопців з Галичини – сотників корпусу СС Армії УНР Микола Опоки і Михайла Турка...

Жахливо, але в Лук'янівській тюрмі – вже в часи Самостійної України – продовжують каратися її захисники, вояки АТО і національні активісти. На вечір, зокрема, завітав наймолодший політ'язень Олесь Черняк. Кинули його за ґрати 16-літнім, а вийшов з Лук'янівської в'язниці 21 січня 2016 р., вже маючи 18 літ.

Хотіли взяти участь в урочистостях і нещодавні в'язні Лук'янівської тюрми Андрій Медведько і Денис Поліщук, але вони перебувають на домашньому арешті... Андрій написав такого листа: "Дізнався, що Ви хотіли б запросити мене на відзначення повстання отаманів. Дякую за цю честь, але через домашній арешт не зможу прийти. Саме чин наших дідів-повстанців найбільше підтримував мій моральний дух у Лук'янівській в'язниці. Сумно, що я в цей день не з Вами".

Продовж. на 2 стор.

ДОБРІ НОВИНИ

У центрі Донецька снайпер убив Євгена Кононова-"Кота", командира бандформування, яке брало участь у боях за Шахтарськ, Саур-Могили, Донецький аеропорт та Дебальцево.

29 січня в місті Стаханові Луганської області знайдено мертвим майора російської армії А. А. Андрюшкіна. Його вбито пострілом у серце. "Так буде з кожним, хто прийде на нашу землю зі зброєю", – написали активісти "Фронту звільнення Донбасу та Луганщини".

6 лютого вшановано козаків, які 4 – 5 лютого 1919 р. на річці Трубіж на два дні зупинили наступ більшовицьких військ Володимира Антонова-Овсієнка на Київ. Бій відбувся неподалік теперішньої платформи Коржі. З нашого боку загинуло близько 70 осіб. У вшануваннях взяла участь представники СОУ, "Просвіти", КУНу, ОУН, НРУ і ВО "Свобода". Єпископ Вишгородський і Подільський Володимир Черпак (УАПЦ) провів молебень за загиблими козаками. Добрі люди вшанували й могили отамана Івана Черпака (Штурби).

7 лютого було застрелено сепаратського снайпера, який напередодні поранив нашого бійця. Під час спроби витягти труп було ліквідовано ще одного окупанта.

9 лютого 2016 р. між селами Турія та Йосипівка Новомиргородського району, біля пам'ятного знаку отаманові Холодного Яру Ларіону Загородньому, відбулися панахида та мітинг-реквієм, приурочені річниці його загибелі. Захід організували районна організація ВО "Свобода" спільно з вірянами УАПЦ. Панахиду провів військовий капелан, священник УАПЦ панотець Степан.

11 лютого Київрада визнала недійсним побратимство з 6-ма російськими містами і регіонами.

11 лютого у МЗС створили підрозділ із протидії загрозам з боку Росії.

Латвійський протезист Валдіс Валтерс власним коштом провів протезування очей чотирироку українським військовим, що були поранені в боях на Сході України. Валдіс Валтерс і раніше приїздив до Києва і вже поставив 28 постійних та 7 тимчасових очних протезів, надав консультації 66 пацієнтам.

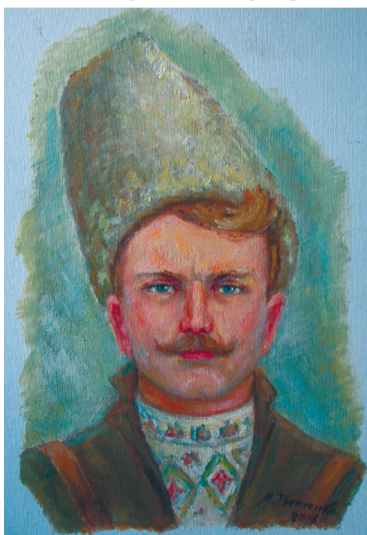
22 лютого ОБСЄ помітила великий фургон з написом "Вантаж 200", що перетнув українсько-російський кордон. Про це йдеться у тижневому звіті місії, яка базується на російських прикордонних пунктах пропуску "Турково" та "Донецьк" у Ростовській області. Як повідомляє УНІАН, 20 лютого Головне управління розвідки Міністерства оборони України стверджувало, що у районі Мар'їнки у Донецькій області загинуло 9 військовослужбовців РФ, ще 8 отримали поранення.

22 лютого в районі Світлодарська трое військовослужбовців 7-ї Окремої мотострілецької бригади (Дебальцево) 2 АК при спробі здатися в полон були обстріляні російськими військовими. Одного військового вбито, двох поранено.

23 лютого українська розвідка повідомила, що на Донбасі загинуло четверо російських диверсантів і двоє саперів.

Проти ночі на 23 лютого ц. р., через пункт пропуску "Довжанський", на територію Росії вивезено дві труни з тілами офіцерів ЗС РФ та п'ять мішків з рештками тіл російських солдат", – йдеться у повідомленні.

ВШАНУВАННЯ ОТАМАНА СЕМЕНА ГРИЗЛА



3 березня 2016 р. у селах Гусакове, Козацьке та в м. Звенигородці Черкаської області відбудеться вшанування звенигородського кошового Вільного козацтва Семена Гризла, переможиця "непереможного" Михайла Муравйова

У грудні 1917 р. особовий склад Звенигородського коша Вільного козацтва сягнув 20000 козаків. Це була дивізія повного складу – з кінними та гарматними частинами. Така сила свідчила про організаційський хист і авторитет кошового Гризла.

Історичний клуб "Холодний Яр"

Вшанування героїв Холодного Яру відбудуться на Чигиринщині 23 – 24 квітня 2016 р. Плани анонсуємо в квітневому числі "НН"

ВШАНОВАНО ГЕРОІВ ХОЛОДНОГО ЯРУ...

Поч. на 1 стор.

Вклонилися полеглим Олег Заварзін, правнук сотника Армії УНР Василя Будзила, дочка козака 1-ї Запорозької дивізії Армії УНР Олексія Здоровецького – Тамара Здоровецька, член Історичного клубу “Холодний Яр”, та велика родина Оксани Радецької – онучки Івана Дяченка, козака отамана Зеленого.

А завершив вечір пам'яті незрівнянний гурт “Хорей козацька” (художній керівник Тарас Компаніченко), який виконав пісні Визвольної боротьби “Ви жертвою в бою” (“Жалібний марш”, сл. Павла Крата), “За рідний край” (сл. Романа Купчинського, муз. Михайла Гайворонського), “Я не боюся тюрми і ката” (сл. Олександра Кониського, з репертуару кобзаря Ігоря Рачка) та “За Україну” (сл. Миколи Вороного, муз. Ярослава Ярославенка). “Хорей козацька” буквально “підірвала” зал, настільки натхненним було виконання!

Того вечора в Будинку вчителя був аншлаг. Люди розходилися під враженням краси української культури та сили духу борців за Українську державу.

Ось кілька відгуків: “Виступив на вечорі пам'яті Героїв Холодного Яру! Як завжди, вечори Романа Ковалю збирають відданих синів України, які щоденно ведуть боротьбу за відродження української України! Виступати на таких вечорах справжня честь!” (Сергій Василюк).

“У тому, що Дорогинка та інші села і міста Східної України дали стільки вояків АТО, є й заслуга Романа Ковалю, бо він спричинився до піднесення національної свідомості Наддніпрянської України” (Андрій Ілленко).

“Усі, без сумніву, хто побував на пам'ятному заході, пережили і відчували лицарський український дух, який не зламає жодна в'язниця, не загасить жоден заїда. Переповнена зала Будинку вчителя стоїть вшановувала пам'ять не тільки полеглих героїв Холодного Яру, а

й борців за волю України різних часів, зокрема й тих, хто загинув за волю України тепер уже, в новітній війні з одвічним російським ворогом” (Микола Назарівський).

“Честю було взяти участь у вшануванні в Київському міському будинку вчителя отаманів Холодного Яру, котрі в Лук'янівській в'язниці спромоглися підняти збройне повстання і загинули в нерівній битві нескореними, використавши останні набой “для себе”. Історичний клуб “Холодний Яр” не тільки відновлює історичну справедливість, а й відроджує український дух незламних пращурів у душах осовечених поколінь. “Слава героям!” – лунало у вітанні патріотичної зали воїнам сучасної війни, що були присутні на заході” (Василь Ковтун).

Організатори свята українського духу – Науково-дослідний інститут українознавства, Київський міський будинок культури, ВО “Свобода”, Історичний клуб “Холодний Яр”.

Прес-служба Історичного клубу “Холодний Яр”

ІСТОРИЧНІ ЗМІНИ

Херсонці жваво обговорюють перейменування вулиць і площ. Подія неабияка: в місті увіковічено імена генерала-хорунжого Армії УНР Олексія Алмазова, полковника Армії УНР Володимира Кедровського і Січових стрільців! Тепер у Херсоні є й вулиці князів Володимира Великого та Ярослава Мудрого, гетьманів Петра Сагайдачного, Петра Дорошенка і Пилипа Орлика, полковника Івана Богуна, кошового Петра Калнишевського, Івана Карпенка-Карого, Героїв Крут, Української армії, поета Василя Стуса, Бориса Мозолецького та Небесної сотні.

У Житомирі теж значні зрушення на краще. 19 лютого міський голова Сергій Сухомлин підписав розпорядження, згідно з яким тепер у місті Житомирі не буде вулиць і провулків, названих “на честь” зрадників (Боженка, Будьонного, Ворошилова, Петровського, Цюрупі, Островського, Гречка, Рибалка) та окупантів – Котовського, Косіора, Фрунзе, Якіра, Гамарника, Жукова, Кірова, Сабурова й дурнуватих назв на кшталт вул. Дитячої комуні, Колгоспної та Піонерських таборів.

Зникли у Житомирі вулиця Піонерська, проїзд Піонерський і 10 Піонерських провулків. Не стало вулиці Пролетарської і трьох Пролетарських провулків. Канули в небути вулиця і три провулки Фурманова, вулиця Червоноармійська і 5 провулків Червоноармійських, вулиця і чотири провулки Чкалова, вулиця і шість провулків Щорса.

Зате засвітилися назви на честь гетьманів Івана Мазепи, Пилипа Орлика, кошових Івана Сірка та Петра Калнишевського, Головного отамана Армії УНР Симона Петлюри, генералів-хорунжих Армії УНР Юрка Тютюнника, Всеволода Петріва, отаманів Соколовських, сотника Савінського, письменника Якова Зайка, який загинув на Майдані.

Тепер будуть у Житомирі й вулиці князів Острозьких, митрополита Андрея Шептицького, Миколи Сіборського, Євгена Коновальця, Олени Теліги, Тараса Бульби-Борвця, Романа Шухевича, Степана Бандери. Можна буде пройтися провулками Максима Залізняка, Петра Болбочана, Сергія Кульжинського, Миколи Капустянского, Уласа Самчука, Василя Стуса, Івана Батрака, Василя Кука – жаль, що не вулицями та проспектами!

Вулицю Мануїльського перейменовано на вул. Івана Мазепи, проїзд Мануїльського – на проїзд Володимира Плотницького, провулок 1-й Мануїльського став провулком Панаса Саксаганського, пров. 2-й Мануїльського – пров. Івана Садовського, пров. 4-й Мануїльського – пров. Михайла Старицького. А ще вирішено демонтувати 19 дощок і пам'ятних знаків, які підпадають під закон про декомунізацію. Житомир стає українським містом.

Із Миколаєва маємо добрі новини: тут з'явилися вулиці гетьманів Івана Мазепи, Максима Залізняка, кошових Костя Гордієнка, Захарія Чепіги, отамана Сидора Білого, вулиці Бузького козацтва, Січових стрільців, Андрея Шептицького, отамана Кирила Бондарука, художника Амвросія

Ждахи, письменника Миколи Вінграновського, археолога Бориса Мозолецького. Віднині не буде в місті вулиць катів нашого народу – Леніна, Держинського, Косіора, Котовського, Бела Куна, Артема, Блюхера, Затонського, Бубнова, Будьонного, Ворошилова, Дибенка, Івана Федька, Калініна, Кірова, командарма Уборевича, комуністичної шльондри Коллонтай, Радянської армії, Латиських стрільців, Орджонікідзе, Пархоменка, Подвойського, Примакова, Урицького, Фрунзе, Чичерина, Шверніка, Шкапіна, Щорса, Ярославського, Чекістів, Червоноармійської, Червоногвардійської, Червонофлотської, Червоних слідопитів. Немає вже й вулиць Фрідріха Енгельса, Карла Маркса, Ілліча, Жовтневої, 7-го з'їзду Рад, Комсомольської, Пролетарської, Радянської, Комінтерна, Комунарів, Крупської, Куйбишева, Лазо, Павліка Морозова, Юних ленинців, Ульянових, Чапаєва, Фурманова, якихось Тельмана і Тольятті, проспектів Леніна і Жовтневого, площі 61-го комунара, Піонерського і Пролетарського скверів, парків Петровського і Ленінського комсомолу. Зате з'явився Аркасовий сквер – на честь славного Миколи Аркаса, автора знаменитої “Історії України-Русі”.

Теплий вітер прийшов і з Поділля: Вінницька міськрада ухвалила рішення про перейменування 135 вулиць, зокрема вулицю Зої Космодем'янської перейменовано на честь Валентина Отаманівського – члена Центральної Ради, голову таємного Братства самостійників, учасника бою під Крутами. Є вже у Вінниці й вулиця отамана Якова Гальчевського.

У рамках декомунізації у Кіровограді перейменовано 2 райони і 72 вулиці та провулки, а нещодавно сесія Кіровоградської міськради ухвалила змінити назву вулиці Шмідта на Романа Шухевича. Ще 15 вулиць названо на честь загиблих військових у зоні АТО.

18 лютого розпорядження про перейменування 114 вулиць завізував і міський голова Кременчука Віталій Малецький. Так, вулиця Сербиченка стала Чумацьким шляхом, вулиця Чапаєва – Софійською, Леніна – Соборною, Вороського – Театральною, Кірова – Лебединою, Свердлова – Павлівською, Жовтнева – Ігоря Сердюка, героя Небесної сотні.

А ось що написав кореспондент “Незборимої нації” Руслан Андрійко: “Ми в Конотопі, в кабінеті міського голови. На будівлі міської ради – бандерівський червоно-чорний прапор. Декомунізація в місті проведена на 100%. Всі вивіски і зовнішня реклама магазинів, кафе в місті впродовж року стали українськомовними. Підприємці не дістають жодного дозволу від мера, поки не перейдуть на українську мову в роботі. Тут працює українське радіо Кон-ФМ, яке транслює музику гуртів “Кому Вниз”, “Сейтар” і “Сокира Перуна”. В місті активно працюють комунальники, будуються дороги, на залізничному вокзалі – порядок і чистота. Мені тут подобається!”

Подобається це і нам. Епоха історичних перейменувань продовжується.

Прийде час, ми перейменуємо і Москву!

Редакція “НН”

«ПОДЕБРАДСЬКИЙ ПОЛК» АРМІЇ УНР» У ГАЛИЧИНІ



19 – 22 лютого 2016 р. в містах Болехові, Моршині, Стрию, Дрогобичі та Львові відбулися презентації 1-го тому енциклопедії Визвольної боротьби.

Видання представили Роман Коваль і кобзар Тарас Силенко

Організатори презентації – голова ГО “Майдан Стрийщини” Вікторія Коцур, почесний голова Болехівської організації Союзу українок Лариса Дармохвал, секретар Моршинської міської ради Микола Воевода, директор санаторію “Дністер” Ніна Половинко, колектив Дрогобицької міської бібліотеки ім. В'ячеслава Чорновола, члени Історичного клубу “Холодний Яр” Любомир Хамуляк і Орест Абрагамович, директор Галицької гімназії м. Львова Оксана Цура, директор Львівської обласної наукової бібліотека Іван Сварник і журналіст Наталка Криничанка.

В енциклопедії «Подєбрдський полк» Армії УНР» уміщено 400 біографій вояків регулярних та іррегулярних українських збройних формувань 1-ї половини ХХ ст. – студентів і випускників Української господарської академії в Подєбрадах (ЧСР, 1922 – 1932).

У військовій частині, розташований у м. Стрию, Роман Коваль представив спогади сотника Бориса Монкевича “Похід Болбочана на Крим”. Офіцерам, які раніше служили в Криму, Вікторія Коцур подарувала 10 книжок Бориса Монкевича. Подарував свої видання і Роман Коваль. А потім було свято у Стрийському народному домі. Ось відгук Віра Дмитренко. “Міжнародний день рідної мови сьогодні в Стрию відзначили в особливий спосіб. Ведучими свята були українці, які у найскрутнішій ситуації не зрадили рідної мови, рідного слова, рідної землі, присяги на вірність Україні. Війна змусила їх залишити свої домівки в Криму, Маріуполі, Луганську і Донецьку. Наше місто стало для них новим домом. Впродовж дійства я насолоджувалася рідною мовою і бачила щасливі очі виступаючих, дорослих і дітей. А ще була зустріч з письменником Романом Ковалем,

який був зворушений почутим і побаченим. У цей вечір в Народному Домі звучала коліскова у виконанні Мар'яни Мазур, а ще бриліла кобза в руках у Тараса Силенка і звучали пісні у виконанні кобзаря... Емоції зашкалювали!”

У Галицькій гімназії м. Львова гості з Києва представили книжки для дітей “Таємниця отамана Зеленого” і “Крізь павутиння змоковщення” – про юних розвідників отамана Зеленого та дитячі й юнацькі роки члена РУП, борця за Львівський український університет Павла Крата і його брата Михайла Крата, генерала-поручника Армії УНР.

Учасність у презентації в Львівській обласній науковій бібліотеці взяли й сини випускників УГА в Подєбрадах, героїв книжки – д. м. н. Олександр Кіцера та д. т. н. Роман Базилевич, відомі дослідники Визвольного руху Микола Посівнич, Орест Круковський, Степан Пахолко, громадський діяч Ярослав Андрушків, вояки АТО, а також хор “Золоті літа”. З Романом Базилевичем прийшла вся його родина – син, онуки, правнучки, праправнучки Петра Базилевича, старшини Запорозького корпусу Армії УНР.

У своїх виступах професори Олександр Кіцера та Роман Базилевич щиро дякували упорядникам книжки Романові Ковалю та Вікторії Моренцю за публікацію невідомих досі документів про їхніх батьків, а співпрацівник Музею Визвольної боротьби Орест Круковський так висловився про Романа Ковалю: “Близький промовець – повна зала наукової бібліотеки у Львові заворожено його слухала”.

Користуючись нагодою, Історичний клуб “Холодний Яр” щиро вітає професора Олександра Кіцера з 85-літнім ювілеєм і бажає йому довгих літ у Самостійній Україні.

Зустрічі збагатив кобзар Тарас Силенко. Ось пісні, які він виконував: “Ой, Морозе-Морозенку, славний ти козаче!” (історична козацька), “Тече Кубань аж у лиман” (кубанська історична народна), “Чи чули-сте, милі браття, як бо-

ролось Закарпаття?” (історична народна), “Ой, то не хмара – московська навала” (слова С. Кандиби; про Тараса Бульбу-Борвця) “Вже день війни народної” (повстанська), “Ой сів пугач на могилі” (історична козацька), “Із города Конотопа військо виступало” (історична козацька про перемогу Івана Виговського над москалями 1659 року), “На Крути” (сл. Олексія Кобця, муз. Миколи Литвина), “То не хмара гуде” (повстанська, про Чорних запорожців).

На Личаківському цвинтарі Роман Коваль, Тарас Силенко і проф. Андрій Базилевич вшанували могили онука січового стрільця Михайла Гаврилка Ярослава Абрагамовича, який несподівано помер 15 лютого ц. р., і чотаря УГА, випускника Української господарської академії в Подєбрадах Петра Базилевича, вбитого советськими військовими на вулицях Львова в 1946 році. Тарас Силенко заспівав ім козацьку поминальну “В чистім полі візок біжить мальований” та січову пісню “Як з Києва в Житомир січовики манжили...” Вклонилися князям й могилам козаків Небесної сотні, вояків АТО, Армії УНР, УГА, дивізії “Галичина” УПА та інших діячів Визвольного руху. Слід зазначити, що нам, східнякам, треба повчитися у галичан, як треба вшановувати борців за волю України!

Подію висвітлювали Львівське та Стрийське радіо і телеканал ЗІК. “Ми з Віктором Моренцем не історичні академії, ми історичні вояцької України, тих людей, які боролися за нашу державу”, – зазначив Роман Коваль в інтерв'ю телеканалу ЗІК. За його словами, особливистію книги “Подєбрдський полк» Армії УНР» є те, що вона базується на автобіографіях та світлинах героїв. “Ці фотографії об'єднують сум в очах, сум за втраченою Батьківщиною”, – сказав письменник.

Щира подяка організаторам та Михайлові Радецькому, батькові восьми дітей, машиною якого й був здійснений рейд у Галичину.

Олександр ЛИТВИН

На світліні Наталки Криничанки – Р. Коваль (у центрі) й Тарас Силенко (праворуч) з нащадками борців за волю України, випускників УГА в Подєбрадах Омеляна Кіцери і Петра Базилевича – проф. Олександра Кіцера (ліворуч від Романа Ковалю), проф. Роман Базилевич (праворуч від Р. Ковалю), всі інші – нащадки і рідні Петра Базилевича, серед них і його онук проф. Андрій Базилевич (тримає хлопчика). Львівська обласна наукова бібліотека, 22 лютого 2016 р.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ
Передплатний індекс 33545
Виходить раз на місяць. Ціна з квітня до кінця року – 19.90 грн.

Щиро дякую за пожертви на “Незбориму націю” Іванові ОМЕЛЯНЬОКУ, Ігореві СМЕТАНСЬКОМУ та Світлані МИРОНЧАК



Просимо жертвувати на пам'ятник полковникові Петрові БОЛБОЧАНУ, визволителю Крима

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм “Незбориму націю”

ЗАГИНУЛИ ЗА САМОСТІЙНУ УКРАЇНУ



23 березня 2016 р. виповнилося би 50 років кулеметнику батальйона "Айдар" Русланові Бобурову з Катеринополя Черкаської області. Руслан був щирим, палкий і категоричний козак. Надію покладав тільки на збройну боротьбу проти російських окупантів. Казав: "Іншої мови вони не розуміють!" Він визволяв міста Щастя, Металіст, захищав Трьохізбенку, бився

за Красний Яр, взяв участь у кулеметній дуелі у Хрящеватому, вибирав москалів із Лутугіного, Георгіївки, ходив у караули.

У прес-службі "Айдара" так відгукнулися про полеглого: "Руслан був легендою батальйону і серцем кожного бою". "Серце кожного бою"... Чи існує вища оцінка воїна?! Вічна слава!

Б о є ц ь
17-ї танкової бригади Олександрович Суслонarov народився 25 листопада 1978 р. у Кривому Розі.

Загинув 16 січня 2016 року на блок-пості біля станиці Луганської внаслідок диверсійного акту. Залишив у смутку дружину і п'ятеро дітей.



Він міг відмовитися від служби, як багатодітний батько, але добровільно пішов на війну.

7 лютого 2016 р. в госпіталі Северодонецька від смертельних поранень помер боєць 24-ї механізованої бригади Олександр Антонович Кшевський (6 серпня 1988 р. н.).

Хлопець підірвався на розтяжці під с. Трьохізбенкою на Луганщині. Поховали його 12 лютого в с. Радісному Красилівського району на Хмельниччині. Про це повідомив Святослав Смик.

Вічна слава героям!

ДОПОМОЖІТЬ ЗНАЙТИ



Під час АТО він втратив ноги. Тепер – у візку на вулицях міста Івано-Франківська в надії на допомогу.

Я побачила його на вокзалі в Івано-Франківську. На візочку, без ніг, із правої культи тече гній, голова опущена. Люди байдуже проходять повз. Тільки цигани хотіли забрати із собою, але він відмовився.

Я підійшла до нього. Сказав, що звати Сашком, 29 років, працював торговим агентом. Прийшла повістка – пішов в АТО, воював у 24-й бригаді під Донецьком, потрапив під обстріл, відірвало обидві ноги... Батьків нема, тата взагалі не знає, мати померла, жив із дівчиною, але її зарплати не вистачає на життя.

Спитала, чому опускає голову. Сказав, що соромно, що люди думають, що він п'яний. Я не запитала номер його телефону. Тепер шукаю цього хлопця, щоб привернути увагу до його біди.

Яна ДЯЧУК

"ПРИЙДЕ І ЇХНІЙ ЧАС!"



"На жаль, нема у нас свого Болбочана", – не раз я чув ці гіркі слова від своїх товаришів.

Чи справді це так? У вересні 2015 р. я з іншими пораненими проходив курс реабілітації у Польщі. У групі були солдати, капітан і підполковники. Те, що офіцери вели вперед свої підрозділи, билися як леви і дістали важкі поранення,

стало для мене несподіванкою. Перебуваючи після поранення у шпиталях, я зустрічав лише поранених солдатів, сержантів, інколи "старлеві". І в мене склалося враження, що солдат кидають у бій, а полковники відсиджувалися в штабах. І раптом – бойові офіцери з пораненнями. Один з них – заступник командира 95-ї Окремої аеромобільної бригади ЗСУ підполковник Володимир Лагута. З початку АТО перебував із бригадою. Організував конвою, командував групою швидкого реагування, в складі якої рятував і виводив із ворожої території пілотів збитих літаків, витягував підбиту техніку. Брав участь у плануванні й проведенні операцій зі звільнення Слов'янська, Лисичанська, Северодонецька, інших українських міст і сіл.

Під час проведення легендарного рейду 95-ї бригади Володимир Лагута змілював вів у бій своїх хлопців. У бою за Савур-Могилу дістав важкі поранення від російського "Граду". Був прощитий осколками з голови до ніг, втратив половину крові. Його довго не могли евакуювати. Подумки вже прощався із життям. Жалкував, що не побачить дитину, адже його жінка була вагітна другою дитиною. Але силою духу і волі вижив, став на ноги, відновився й... повернувся в АТО.

Маю величезну повагу до цієї людини. Дуже хотів би служити під його командуванням.

Володимир народився в м. Курську. Мати – росіянка. Коли місцеві на Донбасі запитували "пачіму ви к нам пришли?", підполковник Лагута відповідав: "Я ще нікуди не уходив".

Запам'яталася і така його фраза: "Росіяни дурні, що лають Обаму. Вони молитися на нього мають, що він не дає нам зброю. Якщо українці отримають зброю, то нас уже нічого не зупинить".

Я хочу, щоб українці знали своїх героїв. Героїв не розрекламованих, справжніх.

Житомирські десантники – елітна частина нашого війська. В цій бригаді в час пекельних боїв 2014 року гинули взводні, ротні командири, комбати. Заступники комбригів діставали важкі поранення. Командири вели у бій своїх козаків власним прикладом.

Підполковник Лагута представлений до нагородження орденом Богдана Хмельницького 3-го ступеня. Пишаюся знайомством і дружніми стосунками з такою людиною.

Ми маємо своїх Болбочанів. Прийде і їхній час!

Свєн ГОРОДНИЧУК
м. Лозова Харківської обл.

"А МАТИ ЖДЕ ДОДОМУ СИНА"



"Забрать, забрали, а відать... – плаче Тетяна Герасименко, мати полоненого військовослужбовця 40-го батальйону "Кривбас" Миколи Герасименка. – 9 лютого 2015 року син потрапив до полону, і вже рік, як нам обіцяють, що його обміняють. Я двічі їздила в Донецьк, щоб побачити синопчка. Мені дозволили. Він був пригнічений, мав проблеми зі здоров'ям. Я писала листи президенту, і кожен раз отримувала відписку: вивчаємо, працюємо... І більше нічого.

Миколи 39 років, має синів 4 і 11 років, сам із с. Олександрівки Широцького району, що біля Кривого Рогу. Благаю посприяти найшвидшому звільненню мого сина!"

ЕДУАРД І ТЕТЯНА



У шпиталі одружився воєк легендарної 79-ї бригади Едуард Ткач. Його важко поранили 3 червня біля Червоного Лиману. 5 днів шукали, думали, що загинув. У нього проникає осколкове поранення лівої скроневий частки головного мозку, двостороння контузія, перелом тім'яної кістки. Пережив зупинку серця під час транспортування у київський шпиталь.

15 днів перебував у комі. Після операції були ускладнення в роботі нирок. Потрібне довготривале лікування, кілька операцій та реабілітація.

А тепер Едуард одружується. Хоч і досі у важкому стані. Сумує лише, що товариші не змогли прийти. Всі в АТО. Всі телефонували, вітали.

Волонтери збирають кошти на титанову пластину для черепа і операцію.

Потрібно 35 тисяч євро. Номери карток ПриватБанка: 5168 7553 8511 3226 (мати Надія Михайлівна Ткач), 4405 8858 2488 8421 (дружина Тетяна Валеріївна Скрипник, 098-08-107-59).

Азад САФАРОВ

ОСЬ ТАКА НАГОРОДА!



найгарячіших точках т. зв. АТО. Отримав контузію під Дебальцевим. За його затримання росіяни встановили винагороду 20 тисяч доларів.

Зараз перебуває на полігоні "Широкий лан" на Миколаївщині у складі 17-ї танкової бригади. І цій людині загрожує арешт! За те, що в його танку виявлено боекомплект...

Велике прохання до всіх патріотів і просто небайдужих людей поширити це повідомлення, яке може врятувати нашого героя.

Тарас ЩЕСЮК
Львів

БУДЬ ЯК ДІАНА!

Діана – першокласниця зі Слов'янська. Вона каже, що найбільше їй подобається вкінці гімну вигукувати: "Слава Україні – героям слава!"

Хоч мама і переконує Діану, що "ето плохіє слова".

І все ж Діана щодня перед уроками промовляє: "Слава Україні!"

Будь як Діана!

УКРАЇНІЗАЦІЯ НА БЛОКПОСТУ



Зона АТО. На блок-пості стоїть вусатий укр зі свинцевими очима. Він уже другий рік на війні. До посту підрулює крутецький джипшара, за кермом – молодий чувак у спортивному костюмі, курить дорогу "сігаретку", в салоні – шансон, поруч на передньому сидінні – модна губаста "тълка" в лисячому полушубку. Укр зупиняє джип і на всякий випадок поправляє автомат.

Укр (ввічливо, але сухо):

– Доброго дня! Вийдіть із машини і покажіть документи, будь-ласка.

Чувак:
– Чьобля?! Шо ти сказав? Ніпанімаю... Павтарі!

Укр (суворо):
– Вийдіть із машини і покажіть свої документи! Будьте ласкаві...

Чувак (кривляючись):
– Танубля... Ніпанімаю я вашу мову. Будьте што?!

Укр (тихо, льодяним голосом):
– Шановний водій, будьте ласкаві, вийдіть із машини і пред'явіть документи...

Чувак (нагло):
– О-о-о, шановний, ги-и... Ета как?! Кароче, ваєнний, я вашу мову бидляцькую ніпанімаю, гаварі па-русскі!

Укр (спокійно):
– Добре, хочеш по-русскі, не впрос!

Боєць передьорнув затвор автомата, різко відчинив дверцята джи-

па, схопив за водія за карк і ривком витяг його. Потім мовчки завалив мордою в грязюку, наступив берцаком на спину і приставив дулю автомата до потилиці.

Укр:
– Документи, с-сука! Рахую до трьох і стріляю без попередження після слова "три"! "Па-русскі", па-ло! Буде тобі "па-русскі"...

У салоні продовжує волати шансон, "тълка абсолютно равнодушна до проісходящого". Вона демонстративно відвернулася і мовчки курить у відчинене вікно.

Чувак обісцявся. Плаче, просить не вбивати, протягує солдатові портмоне з документами і пачкою різних купор у ньому, а холодне зимове сонце з усмішкою споглядає з блакитного, холодного неба.

Today in UA Новини України

ПАМ'ЯТІ ЯРОСЛАВА БАБИЧА



У тенісному клубі "Table Tennis" пройшов благодійний турнір з настільного тенісу, присвячений пам'яті співorganizатора полку "Азов" Ярослава Бабича-Балканця". Организатори змагань – керівництво закладу і Бориспільський міський осередок Цивільного корпусу "Азов". Дитяча команда "Патріот" перемогла команду воєк "Азо-

вєць" із рахунком 6:0. В індивідуальному протистоянні "Азовець" програв уже з "пристойним" рахунком 11:9. Переможцям вручили призи – збірку націоналістичної поезії "Голос Крові", футболки та оновлений музичний альбом "І мертвим, і живим, і ненарожденим", який гурт "Сокира Перуна" присвятив пам'яті "Балканця".

Нагороди вручали Арсеній Білодуб, власник клубу Валерій Самчук та Лариса Бабич (вдова "Балканця"). Кобзар Тарас Силенко виконав декілька пісень про Визвольну війну. На турнірі зібрано 8450 гривень та 50 доларів США для дітей полку "Азов", батьки яких загинули на війні.

Вічна пам'ять борцям за волю України!

Джек

На світліні – Тарас Силенко і Лариса Бабич.

КОЗАКАМ СЛАВА!



Олег Єнікєєв, батько 8 дітей, пішов захищати Україну.

ДЕРЖАВА НАРЕШТІ ПОЧУЛА НАС

Президент України підписав указ №17/2016 "Про заходи з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917 – 1921 років", в якому проголосив 2017-й роком Української революції 1917 – 1921 рр. та визначив вшанування видатних учасників революції одним із пріоритетів діяльності органів державної влади у 2017 – 2021 роках.

Президент розпорядився, щоб Кабінет Міністрів утворив оргкомітет з підготовки і проведення заходів із відзначення 100-річчя подій Української революції 1917 – 1921 рр., створив перелік найважливіших пам'ятних дат, затвердив і забезпечив виконання плану заходів на 2017 – 2021 рр., підготував та опублікував наукові праці, збірки документів і матеріалів, енциклопедичних та довідкових видань, організував науково-практичні конференції, навчально-виховні та культурно-мистецькі заходи в навчальних закладах і закладах культури, тематичні виставки архівних документів, речових пам'яток і фотоматеріалів, а також забезпечив оновлення діючих експозицій музеїв, створив та демонстрував на загальнонаціональних і регіональних каналах телебачення документальні фільми, присвячені подіям Української революції 1917 – 1921 років, забезпечив виготовлення та випуск в обіг серії ювілейних монет та серії поштових марок і конвертів, всебічно сприяв науковим, краєзнавчим дослідженням з історії українського державотворення

та Визвольного руху, популяризував їх, сприяв реалізації ініціатив громадськості, спрямованих на збереження та відновлення національної пам'яті.

Оргкомітет має також забезпечити опрацювання меморіалізації подій і визначних постатей Української революції 1917 – 1921 років, створення всеукраїнської туристичної програми "Шляхами Української революції 1917 – 1921 років", а також втілити всеукраїнський проект "Місія пам'яті Української революції 1917 – 1921 років", забезпечити спільно з Черкаською обласною державною адміністрацією облаштування та благоустрою на території філії "Холодний Яр" Національного історико-культурного заповідника "Чигирин" місць, пов'язаних із подіями Української революції 1917 – 1921 років.

Обласним, Київській міській державною адміністрацією розробити і затвердити регіональні плани заходів щодо відзначення 100-річчя подій Української революції 1917 – 1921 рр. та вшанування пам'яті її учасників, забезпечити їх виконання, вжити заходів для увічнення пам'яті про зв'язки українських військових доби Української революції 1917 – 1921 рр., зокрема шляхом спорудження меморіалів, пам'ятників, встановлення пам'ятних знаків, меморіальних дощок, упорядкування поховань загиблих воїнів учасників Української революції 1917 – 1921

рр., відповідного найменування чи перейменування вулиць, навчальних закладів, проведення заходів військово-патріотичного характеру із залученням учасників антитерористичної операції у Донецькій та Луганській областях.

Міністерству інформаційної політики України разом із Українським інститутом національної пам'яті та Національною академією наук України і громадськості забезпечити розроблення та реалізацію медіа-плану на 2017 – 2021 роки.

Міністерству закордонних справ України забезпечити проведення дипломатичними установами України з участю представників української громадськості за кордоном заходів з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917 – 1921 років, надати сприяння недержавним організаціям за кордоном, які популяризують події та учасників Української революції 1917 – 1921 рр., впорядкувати місця поховань діячів Української революції 1917 – 1921 рр. на території іноземних держав.

Державному комітету телебачення і радіомовлення України забезпечити широке висвітлення заходів з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917 – 1921 років, організувати серію тематичних теле- і радіопередач.

Дай Боже, щоб ці наміри були втілені в життя!

Прес-служба Історичного клубу "Холодний Яр"

ДО ВШАНУВАНЬ НА ЗАКАРПАТТІ



12 – 17 березня 2016 р. на Закарпатті відбудуться вшанування героїв Карпатської України

По закінченні Української господарської академії в Подебрадах інженери розіхалися по світах. У 16 країн світу! І "скрізь вони показали себе першорядними фахівцями і піднесли повагу чужинців як до УГА, так і до українського інженера взагалі", – стверджував доцент академії Віктор Доманицький. Та найбільше "подебрадці" прагнули працювати "для добра і користі українського народу". Тож і пішли в "приступні" їм закутини української землі. Йшли на найтяжчі умови, бо були "свідомі свого покликання". Випускники академії вважали "за щастя працювати між своїми і для своїх".

Чеський уряд не лише заборонив "русинам" Підкарпатської Русі навчатися в господарській академії в Подебрадах, а й обмежував можливість випускникам УГА працювати за фахом на етнографічних українських землях. І все ж "Подебради прийшли" в Карпатську Україну!

Хоч і робота народного вчителя була неперспективна та низькоо-

платувана, багато "подебрадців" пішли працювати в народні школи. Ось деякі прізвища пасіонаріїв з Великої України – чорношличник Валентин Сім'янець, дорошенківець Максим Ломацький, старшина Армії УНР Леонід Мосендз, учасник Визвольної боротьби і поет Василь Куриленко, наймолодший козак Армії УНР Микола Кушніренко. Сотник Армії УНР Леонід Романюк став членом Союму Карпатської України, яка проголосила незалежність цього краю.

1939 року в лави Карпатської Січі вступило чимало випускників Української господарської академії в Подебрадах. Серед карпатських січовиків були абсолютенти УГА Микола Чирський, Володимир Романовський, О. Стівбуненко, козак Армії УНР Андрій Мойсіяха, Олександр (Лесь) Гайдовський (учасник бою під Крутами), поручники Армії УНР Ларго Зоуля та Гриць Єфременко, козак 6-ї дивізії Армії УНР Дмитро Оснач, старшина Армії УНР Корній Ніщенченко, а вільний козак із Кременчука Антін Кушнірський створив на Рахівщині й очолив Гуцульський кіш Карпатської Січі.

Добував зброю працівник Головної команди Кость Ліневич, хорунжий 6-ї Січової дивізії Армії УНР. Працював у Головній команді Карпатської Січі в Хусті Ярмо Чернявський (син доцента УГА Арсена Чернявського). Він не раз приймав присягу у січовиків. Підпоручник Армії УНР Григорій Божок був командиром півсотні Карпатської Січі, а сотник Армії УНР Іван Калинович відстоював цю незалежність на чолі сотні.

Юнак Армії УНР, командир сотні Карпатської України Микола Вільчик і лектор УГА Михайло Левицький впали на полі слави під Великою Копанню. А Миколу Литвицького, заступника міністра МВС УНР, випускника УГА, мадяри замучили у Великому Бичкові!

Слава полеглим за Україну!

Роман КОВАЛЬ

На світліні – сотник Армії УНР Іван Калинович, у 1939 р. – сотенний Карпатської Січі.

12 березня о 12.00 розпочнеться вшанування карпатських січовиків біля пам'ятного хреста в с. Орхівці. В цей же час на Тячівщині у смт Солотвині відбудуться панахиди біля пам'ятного знаку Михайлові Колодзінському та чотару Зенону Коссаку, а в с. Вільхівці – біля пам'ятної дошки члену Карпатського Союму Андрію Шобою.

13 березня о 12.00 на Іршавщині панотія відслужать панахиди біля хреста на місці розстрілу карпатських січовиків у с. Білках Іршавського району та в с. Горбку біля пам'ятної дошки січовим стрільцям, а також біля хреста на місці розстрілу карпатських січовиків у с. Ворочеві Перечинського району й на місці розстрілу карпатських січовиків в урочищі Кузій поблизу с. Луг Рахівського району.

15 березня 2016 р. о 11.00 – збір у с. Рокосові на могилі карпатських

січовиків. Після панахиди – марш до меморіального парку "Красне Поле". О 13.00 – мітинг-реквієм на Красному Полі. О 15.00 – автопробіг із Красного Поля на Хуст і Стеблівку, де о 16.00 буде вшановано січовика Олександра Блестіва на його могилі. О 19.00 – смолоскипний марш на Замкову гору, вшанування карпатських січовиків на могилі та запалення ватри біля Хустського замку.

16 березня о 13.00 будуть перепоховані рештки карпатських січовиків, знайдені 2015 року на Верещкому перевалі КП ЛОР "Доля". 17 березня о 19.00 в Ужгороді – Марш слави Августина Волошина. Слава Україні! Героям слава!

Організатор урочистостей Закарпатська обласна організація ВО "Свобода"



НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині XX століття. Відтак ця газета – про долі українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр".

Передплатний індекс – 33545.

Ціна з квітня до кінця року – 19.90 грн.

"СІМ СПОГАДІВ ВИЗВОЛЬНОЇ ВІЙНИ"

Серія "Українська воєнна мемуаристика" Історичного клубу "Холодний Яр" поповнилася новим виданням – "Сім спогадів Визвольної війни". Упорядник – член Історичного клубу "Холодний Яр" Віктор Моренець.

До збірки увійшли спогади учасників Визвольної війни 1917 – 1920-х років, які зберігалися в "Празькому архіві УНР".

Ось зміст:

Гавришко Микола. Без керми.
Григорів Кость. Історія бронепоїзда Запорожець. Події 1920 р.
Козьма Олександр. Запорізький корпус під керівництвом Полковника Натієва з 4 березня 1918 р. по 10 вересня 1918 р.

Мухин Михайло. Повстання проти Скоропадського. Інформбюро Армії УНР в Козятині й Київі (листопад 1918 – лютий 1919).

Невідомий автор. Бій за Кам'янець-Подільський (1 – 3 червня місяця 1919 року).

Сальський Володимир. Похід Української Армії на Київ – Одесу в 1919 році (з приводу книжки Генерала Капустянского).

Фомичевський Григорій. Построзвідка (Спогад з Українського визвольного руху).

Подаємо уривок зі вступного слова: "Коли ми будемо мати невелику, але міцну свідомістю армію, виховану на принципі "Вперед!" з додатком крупних кінних з'єднань,

здатних до широких операцій на флангах і в тилу, гарно виховані розвідочні частини, а по залізницях, на вузлах, – опорні пункти і бронепотяги, то, мені здається, що ворог – психологічно-історичний раб (Московщина) не дуже страшний".

У додатку читач знайде листи і рапорти полковника Петра Болбочана і командира Окремого чорноморського коша Василя Пелешука, раніше не публіковані світліни і документи, а також підбірка відтисків печаток і штампів Армії УНР.

Наклад 300 примірників.
Телефони 098-45-897-87,
050-958-06-85

"ПЕРЕДПЛАТИ СОБІ Й ТОВАРИШЕВІ!"



Наприкінці минулого року через різні проблеми я не встиг передплатити газету "Незборима нація", тож оформив передплату з березня цього року – три комплекти для себе і моїх друзів, а ще один для бібліотеки ліцею №4 м. Лозової.

Усім друзям пропоную передплатити газету, це фактично бойовий листок нашого війська. Таким чином ми підтримуємо працю лю-

дини, яка неймовірно багато робить для висвітлення нашої правдивої історії. Підтримайте працю Романа Ковалю. Він багато допомагає військові, пораненим. Передплатіть "Незбориму націю" з квітня собі й товаришам. У газеті будуть опубліковані й мої статті про побратимів. Слава Україні!

Євген ГОРОДНИЧУК, "Айдар"

ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ

Книжки можна придбати через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496. Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36, 066-211-41-85.

"Подебрадський полк" Армії УНР Р. Ковалю і В. Моренця – 90 грн.
"Отаман Орлик" Романа Ковалю – 45 грн.
"Сто історій Визвольної війни" – 50 грн.
"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 47 грн.
"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 50 грн.
"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 50 грн.
"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 50 грн.
"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 60 грн.

"Історія України-Русі" М. Аркаса – 60 грн.
"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Люцини Хворост, 50 грн.
"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 45 грн.
"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 250 грн.
"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 125 грн.
"Таємниця отамана Зеленого" Р. Ковалю (для дітей) - 45 грн.

HTTP://NEZBORUMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
"Подебрадський полк" Армії УНР Романа Ковалю і Віктора Моренця – 115 грн.
"Отаман Орлик" Романа Ковалю – 70 грн.
"Сто історій Визвольної війни" Романа Ковалю – 75 грн.
"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 69 грн.
"Таємниця отамана Зеленого" Романа Ковалю (для дітей) – 65 грн.
"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 68 грн.
"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 74 грн.
"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 71 грн.
"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 59 грн.
"Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 88 грн.
"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 84 грн.
"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 105 грн.
"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 275 грн.
"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 150 грн.
Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Люцини Хворост – 70 грн.
Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм "Незбориму націю"